

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **SALVAVITA s.r.o.**, IČO: 29234506
sídlem Průmyslová 742/8b, 682 01 Vyškov

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č. j. 8868/1.30/16-3

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 20. 2. 2017, č. j. 8868/1.30/16-3, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) ze dne 12. 10. 2016, č. j. 22521/9.30/16-11.

2. Inspektorát uvedeným rozhodnutím shledal žalobce vinným ze spáchání dvou správních deliktů:

1) dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), tím, že v období od 1. 10. 2015 do 21. 10. 2015 svému zaměstnanci, panu V. L., zprostředkoval zaměstnání pomocníka ve skladě a ve výrobě u společnosti FRIGONOVÁ s. r. o. bez povolení ke zprostředkování zaměstnání,

2) dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, tím, že v pracovních smlouvách třech svých zaměstnanců sjednal zkušební dobu delší než polovinu sjednané doby trvání pracovního poměru.

Za oba delikty uložil inspektorát žalobci pokutu ve výši 70 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že vyrozuměním ze dne 23. 8. 2016 byl nedostatečně informován o místu konání dokazování (není uvedena ulice, číslo popisné nebo orientační, dokonce ani obec). Žalobce se tři dny předem omluvil z ústního jednání a dokazování a požádal o stanovení náhradního termínu. K omluvě inspektorát nepřihlédl a jednání a dokazování provedl, čímž porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces. Dále porušil § 50 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v rozhodnutí není uveden výčet podkladů pro rozhodnutí. Porušil také § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť neprováděl důkazy ke zjištění, zda daná osoba vykonávala závislou práci či plnila obchodně závazkový vztah. Nezabýval se přitom konkrétními objednávkami. Jednalo se o závazkový vztah mezi podnikatelskými subjekty. Nelze souhlasit s implikací, že pokud mělo být předmětem činnosti dílo a předmět díla je vymezen tak, že nelze rozpoznat jeho výsledek, jednalo se o výkon závislé činnosti. Nebyly naplněny všechny znaky závislé práce. Ze skutečností zjištěných při kontrole vyplývá, že se nejednalo o pracovněprávní vztah. Správní orgán vytváří další znak závislé práce, když konstatuje, že pokud zhotovitel nemá v místě provádění díla provozovnu, tak se jedná o závislou práci. Evropský soudní dvůr uvedl, že při hodnocení toho, co je možné považovat za výkon závislé práce, je třeba šetřit smluvní autonomii stran. Nebylo prokázáno naplnění všech znaků závislé práce. Byl to přitom správní orgán, kdo měl prokázat vinu žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené a prvostupňové rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

6. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
7. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (potažmo prvostupňového rozhodnutí) z důvodu, že v rozhodnutí není uveden výčet podkladů pro rozhodnutí. Tato námitka není důvodná.
8. Lze souhlasit se žalobcem do té míry, že uvedení podkladů rozhodnutí je zákonnou náležitostí rozhodnutí na základě § 68 odst. 3 správního řádu. Správní řád ovšem nehovoří o uvedení výčtu podkladů, jak tvrdí žalobce, nýbrž toliko o uvedení podkladů. Není tudíž povinností správního orgánu uvádět v rozhodnutí samostatný seznam podkladů a je plně postačující, když je z textu odůvodnění patrné, z jakých podkladů učinil správní orgán to které skutkové zjištění. Tak je tomu i v projednávané věci, když napadené i prvostupňové rozhodnutí odkazují zejména na kontrolní protokol, listiny předložené při kontrole, ale také například podání žalobce, příписы inspektorátu nebo výpis z živnostenského rejstříku. Krajský soud proto dospěl k závěru, že napadené (i prvostupňové rozhodnutí) není nepřezkoumatelné pro absenci uvedení podkladů rozhodnutí. Uvedení samostatného výčtu podkladů není zákonnou náležitostí rozhodnutí, a jeho absence proto nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Pro úplnost soud dodává, že v případě napadeného rozhodnutí neshledal ani žádný jiný nedostatek, který by mohl způsobovat jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Ostatně sám žalobce proti těmto úvahám v žalobě brojí konkrétní argumentací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil.
9. Soud nepřisvědčil ani námitce porušení práva na spravedlivý proces z důvodu nedostatečného informování o místu konání dokazování a z důvodu nepřihlídnutí k omluvě žalobce z účasti na ústním jednání a u dokazování.
10. Předně soud podotýká, že dne 19. 9. 2016 se nekonalo ústní jednání, nýbrž dokazování mimo ústní jednání. Zákon přitom přímo neupravuje otázku, kdy lze provést dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti účastníka řízení, ačkoliv ten vyjádřil vůli se dokazování účastnit. Nejedná se totiž o úkon, u něhož by byla účast této osoby nezbytná. Účastník se o něm pouze uvědomuje a má právo se ho zúčastnit. Aby toto právo nebylo naplňováno pouze formálně, bude zpravidla na základě včasné a řádné omluvy nutno dokazování odložit. Analogicky lze tak aplikovat závěry judikatury vztahující se k účasti na ústním jednání v přestupkovém řízení dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Na základě této právní úpravy Nejvyšší správní soud konstantně zdůrazňoval, že správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 As 90/2012-31; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
11. Nelze přitom souhlasit se žalobcem, že by inspektorát k omluvě nepřihlédl. Zcela v souladu s citovanými závěry se zabýval tím, zda je omluva žalobce náležitá – tj. včasná a z hlediska důvodů relevantní. Soud se přitom ztotožňuje se závěrem, že žalobcova omluva rozhodně neuváděla relevantní důvody, pro které by bylo na místě dokazování odložit.

Žalobce toliko vágně odkázal na rodinné důvody. Nejenže neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, v nichž tyto rodinné důvody spočívají, a tyto důvody nijak nedoložil, ale navíc neuvedl, o čí rodinné důvody se jedná, když žalobce je právnickou osobou. Patrně mohlo jít o rodinné důvody jednatelky žalobce, nicméně z omluvy není vůbec zřejmé, proč by takové důvody měly vést k odložení dokazování. Žalobce jako právnická osoba má řadu možností, jak zajistit svou účast u dokazování. Může pověřit svého zaměstnance či zmocnit třetí osobu. Právo zúčastnit se dokazování svědčí účastníku řízení, nikoliv jeho statutárnímu orgánu. Žalobcova omluva tedy již z těchto důvodů nebyla náležitá.

12. Kromě toho nemohlo ani dojít k jakémukoliv zásahu do práv žalobce. V omluvě totiž výslovně uváděl: *„Prosím o stanovení náhradního termínu ústního jednání, neboť se chci vyjádřit k důkazům, které budou v rámci ústního jednání provedeny.“* Inspektorát ovšem prováděl pouze dokazování listinami (o čemž byl žalobce ve vyrozumění ze dne 23. 8. 2016 předem informován), přičemž mu nijak neznemožnil se k těmto důkazům vyjádřit. Oznámením ze dne 20. 9. 2016 mu následně jednak sdělil důvody, proč provedl dokazování v jeho nepřítomnosti, jednak jej informoval, že se může k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit do deseti dnů od doručení tohoto vyrozumění. Jelikož provádění listinných důkazů nespočívá ve vzájemné interakci správního orgánu či účastníka řízení na jedné straně a pramene důkazu na straně druhé (jako například v případě důkazu svědeckou výpovědí), ztotožňuje se soud se závěrem žalovaného, že nebyl dán žádný důvod stanovit náhradní termín dokazování. Žalobce ostatně neuvádí, jak konkrétně mohl být zkrácen na svých právech tím, že u provádění listinných důkazů nebyl přítomen. Tvrdí-li pouze, že jeho nepřítomnost vedla k tomu, že se k listinným důkazům nemohl vyjádřit, pak toto tvrzení je liché. Prostor k vyjádření se k těmto důkazům mu poskytnut byl.
13. Co se týče informování o místě konání dokazování, nepovažuje soud vyrozumění ze dne 23. 8. 2016 za matoucí či nedostatečné. V samotném textu výzvy se uvádí, že důkazy budou provedeny dne 19. 9. 2016 v 9:30 hod. v budově Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, v kanceláři č. 510 (4. patro). Není zde sice uvedena adresa, nicméně ta je uvedena v záhlaví vyrozumění. Každému subjektu, který je způsobilý k procesním úkonům ve správním řízení (což žalobce bezesporu je), musí být z vyrozumění zcela zřejmé, ve které budově se bude dokazování provádět. Po žalobci jistě nelze žádat, aby pátral, jaké další budovy inspektorát možná má, ale je-li v záhlaví vyrozumění označena jedna konkrétní budova, je zcela evidentní, že budovou inspektorátu, kde se bude provádět dokazování, je právě tato budova. I kdyby měl z jakéhokoli důvodu skutečně statutární orgán či zaměstnanec žalobce, který výzvu převzal, pochybnosti o tom, kde bude dokazování prováděno, nic mu nebránilo obrátit se na žalovaného bezodkladně s žádostí o upřesnění místa. Správní orgán musí mít pochopení pro osoby, které z důvodu nejrůznějších omezení obtížněji chápou obsah písemných sdělení, nicméně pouze za předpokladu, že mu tyto osoby svá omezení či nepochopení konkrétního sdělení dají najevo.
14. Nakonec žalobce namítá, že inspektorát nedostatečně zjistil skutkový stav a zejména neprokázal naplnění všech zákonných znaků závislé práce. Ani v této části neshledal soud žalobu důvodnou.
15. V první řadě soud podotýká, že zjištěný správní delikt nespočíval v umožnění výkonu nelegální práce (tj. závislé práce mimo pracovněprávní vztah), potažmo ve zprostředkování výkonu závislé práce mimo pracovní poměr, jak tvrdí žalobce, nýbrž ve zprostředkování zaměstnání bez povolení ke zprostředkování zaměstnání. Takto je také skutková podstata

zjištěného správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti explicitně koncipována. Velká část žalobních námitek se proto zcela míjí s důvody napadeného rozhodnutí, jestliže žalobce inspektorátu či žalovanému vytýká absenci zjištění či úvah týkajících se správního deliktu, který ve skutečnosti nebyl žalobci vůbec vytýkán. Žalobce poukazuje na to, že nešlo o výkon závislé práce, nýbrž o závazkový vztah mezi dvěma podnikateli – žalobcem a společností FRIGONOVA s. r. o. Existenci takového závazkového vztahu ovšem žalovaný ani inspektorát nečinili spornou. Lišili se pouze v interpretaci skutečného obsahu tohoto závazku. V projednávané věci vůbec nejde o rozlišení mezi závislou a samostatnou prací V. L. Ani žalobce nečiní sporným, že tato osoba je s ním v pracovněprávním vztahu, tedy že vykonává závislou práci. Spor je pouze o to, zda v rámci výkonu této závislé práce zjednodušeně řečeno podléhá řízení ze strany žalobce či ze strany společnosti FRIGONOVA s. r. o., tj. zda jeho činnost v prostorách společnosti FRIGONOVA s. r. o. je závislou prací pro žalobce, nebo pro společnost FRIGONOVA s. r. o., a žalobce tak fakticky vystupuje pouze jako pracovní agentura zprostředkující zaměstnání (bez oprávnění), tj. *de facto* pronajímá pracovní sílu.

16. Z těchto důvodů nelze přisvědčit velké části argumentace žalobce, která směřuje právě k vyvrácení existence závislé činnosti, ačkoliv se zároveň žalobce snaží žalovaného i soud přesvědčit, že V. L. byl právě zaměstnancem žalobce (pro kterého vykonával závislou práci). Tím, že žalobce směřuje různé druhy správních deliktů na úseku zaměstnanosti a namítá skutečnosti, které by mohl namítat proti deliktu jinému, nikoliv deliktu mu vytýkanému, činí svou argumentaci do značné míry nesrozumitelnou. Soud nicméně v jeho argumentaci shledal určité výtky, které by se daly alespoň částečně vztáhnout také na správní delikt spočívající ve zprostředkování zaměstnání bez oprávnění ke zprostředkování zaměstnání. V každém případě ovšem soud zdůrazňuje, že v případě tohoto správního deliktu nebylo povinností inspektorátu zjišťovat podrobnější skutkové okolnosti ohledně toho, zda V. L. vykonával závislou práci, a hodnotit naplnění všech znaků závislé práce, považoval-li jej sám žalobce jak formálně, tak materiálně za svého zaměstnance.
17. Agenturní zaměstnávání je spojeno se zprostředkováním zaměstnání, kterým se podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti mimo jiné rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení. K takovému zprostředkování jsou oprávněny podle § 14 odst. 3 zákona o zaměstnanosti buď a) krajské pobočky Úřadu práce, nebo b) právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání (dále jen "agentury práce").
18. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014-28, „[z]ákladním rozlišovacím znakem mezi pronájemem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.“ Tyto závěry lze také plně vztáhnout na rozlišování mezi zhotovením díla a pronájemem pracovní síly. Proto není rozhodné, jestli smlouva o dílo mezi žalobcem a společností FRIGONOVA s. r. o. měla být uzavřena spíše jako nepojmenovaná smlouva – to ostatně ani inspektorát ani žalovaný netvrdil. Tvrdili totiž naopak shodně, že se jedná o zastřené právní jednání, jehož předmětem je fakticky pronájem pracovní síly, s čímž se zdejší soud ztotožňuje.

19. Inspektorát i žalovaný se plně v souladu s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu zabývaly primárně tím, pro koho V. L. práci vykonával a kdo jeho pracovní činnost řídil.
20. Z kontrolního zjištění (zejména z tvrzení V. L.) plyne, že V. L. vykonával stejnou práci jako zaměstnanci společnosti FRIGONOVA s. r. o. (jako pan M.), na jejím pracovišti, s jejími výrobky a s jejími pracovními pomůckami. Již tyto skutečnosti svědčí o tom, že výkon jeho práce řídila sama společnost FRIGONOVA s. r. o., která také nesla odpovědnost za výsledek jeho práce. Tato společnost totiž neměla vyčleněnou činnost, kterou by vykonával pouze zaměstnanec (či zaměstnanci) žalobce, nebylo možné konkretizovat, kterou konkrétní paletu s výrobky přemístil zaměstnanec žalobce a kterou naopak zaměstnanec společnosti FRIGONOVA s. r. o. Ačkoliv mezi touto společností a žalobcem byla uzavřena smlouva o dílo, nebylo objektivně možné s ohledem na prolínání činnosti všech zaměstnanců určit rozsah provádění díla žalobcem a kontrolovat jeho provedení ze strany žalobce. Objektivně tak nemohl za výsledek práce V. L. nést odpovědnost žalobce, neboť nebylo možné určit konkrétní výsledek jeho činnosti tak, že by bylo vyloučeno, aby se alespoň zčásti jednalo také o výsledek činnosti zaměstnance společnosti FRIGONOVA s. r. o. Je tak patrné, že smlouva o dílo byla pouze zastřeným právním jednáním, jehož faktickou podstatou bylo poskytnutí pracovní síly. To ostatně potvrzuje článek X. smlouvy upravující tzv. přestupní poplatek. Tímto ustanovením se zavazuje objednatel uhradit přestupní poplatek v případě, že ve stanovené době uzavře pracovní poměr nebo dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr se zaměstnancem zhotovitele, který se podílel na provádění díla dle této smlouvy. Jedná se o ustanovení zcela typické pro smluvní vztah mezi agenturou práce a uživatelem, k němuž agentura dočasně přiděluje svého zaměstnance.
21. Sám V. L. ve svých odpovědích na otázky položené inspektorem označuje žalobce jako agenturu s tím, že o práci u společnosti FRIGONOVA s. r. o. se dozvěděl přes tuto agenturu. Kromě toho v pracovní smlouvě ze dne 30. 9. 2015 bylo stanoveno jako místo výkonu práce Mikulov, ačkoliv v Mikulově sám žalobce žádnou provozovnu nemá. Je tedy zcela zjevné, že V. L. byl do pracovního poměru přijat již s tím, že bude vykonávat práci právě pro společnost FRIGONOVA s. r. o. (nikoliv pro žalobce).
22. Pro tyto závěry opatřil inspektorát plně postačující podklady. Předně jde o skutečnosti známé z úřední činnosti, které byly zachyceny v protokolu o kontrole a jeho přílohách (záznamu o poskytnutí součinnosti), ale také žalobcem předložené dokumenty. Jak bylo uvedeno výše, závěry inspektorátu podporuje i obsah pracovní smlouvy i samotné smlouvy o dílo (zejména jeho článek X). Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že by byl skutkový stav zjištěn nedostatečně. Inspektorát se sice podrobněji nezabýval konkrétními objednávkami, nicméně ty vycházely ze zastřeného právního jednání a zjevně pouze kryly skutečný obsah právního vztahu mezi žalobcem a společností FRIGONOVA s. r. o. tak, aby se navenek jevil jako vztah plynoucí ze smlouvy o dílo. Kdyby určitou konkrétně vymezenou činnost v provozovně společnosti FRIGONOVA s. r. o. vykonával výlučně zaměstnanec žalobce, svědčil by obsah objednávek ve prospěch závěru, že zaměstnanec žalobce vykonával práci pro žalobce, který ve vztahu ke společnosti FRIGONOVA s. r. o. pomocí svých zaměstnanců plnil smluvní závazkový vztah spočívající ve smlouvě o dílo. Taková situace ovšem v první řadě nenastala, neboť danou práci nevykonával pouze zaměstnanec žalobce, ale také zaměstnanci FRIGONOVA s. r. o. Kromě toho zde byla řada dalších indicií, které nasvědčovaly tomu, že ve skutečnosti šlo o agenturní zaměstnávání (poskytnutí pracovní síly společností FRIGONOVA s. r. o.).

23. Žalovaný ani inspektorát rozhodně nekonstatují, že pokud zhotovitel nemá v místě provádění díla provozovnu, tak se jedná o závislou práci, jak tvrdí žalobce. Stejně tak ani jeden ze správních orgánů netvrdí, že pokud mělo být předmětem činnosti zaměstnance žalobce dílo a předmět díla je vymezen tak, že nelze určit, resp. rozpoznat jeho výsledek, jedná se o výkon závislé činnosti. Tyto žalobní námitky se zcela mívají s argumentací správních orgánů už proto, že ty se nezabývaly tím, zda jde o výkon závislé práce, nýbrž toliko tím, zda V. L. skutečně vykonával práci pro žalobce, nebo jej žalobce pouze jako pracovní sílu poskytl společnosti FRIGONOVA s. r. o. (tj. zprostředkoval mu zaměstnání). Pro tyto účely se přitom jedná o argumentaci zcela přílehlavou.
24. S uvedenými zjištěními jsou sice v rozporu vyjádření zástupců žalobce a společnosti FRIGONOVA s. r. o. poskytnutá při samotné kontrole, nicméně ty hodnotí soud jako zjevně účelové. Na rozdíl od těchto vyjádření odpovědi V. L. plně korespondují jak s dalšími zjištěními inspektorů v místě kontroly (na jediném pracovišti vykonávaly tutéž činnost zaměstnanci různých zaměstnavatelů), tak s dalšími podklady (např. se skutečnostmi, že ve smlouvě o dílo byla sjednána takzvaná přestupní doložka a že v pracovní smlouvě bylo sjednáno místo výkonu práce Mikulov, kde ovšem žalobce nemá provozovnu). Vyjádření zástupců obou společností naproti tomu s těmito skutečnostmi zjevně nekorespondují a jeví se jako připravená obrana pro případ zpochybnění formálně dokladovaného stavu, například právě ze strany inspektorátu.
25. To, že zákon umožňuje zprostředkovávat zaměstnání pouze osobám disponujícím příslušným oprávněním, považuje soud za zcela legitimní veřejnoprávní omezení agenturního zaměstnávání. Toto veřejnoprávní omezení nelze jednoduše překlenout poukazem na autonomii vůle podnikatelů, kteří jen formálně uzavírají smlouvu o dílo, ačkoliv si fakticky sjednali závazek pronajímat za úplatu pracovní sílu, a dopustili se tak obcházení zákona. Autonomie vůle stran soukromoprávního vztahu musí vedle kogentních norem soukromého práva respektovat také veřejnoprávní omezení, která mají taktéž kogentní povahu.

V. Shrnutí a náklady řízení

26. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. srpna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu